

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 03 0 K 021041 21 Kž
Sarajevo, 18.02.2021. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Dodik mr. Božidarke kao predsjednice vijeća, Begić Jasmine i Pavlović Slavka kao članova vijeća, uz sudjelovanje Herić Senke kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog M.O., zbog krivičnog djela Razbojništvo iz člana 289. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, u sticaju sa krivičnim djelom Razbojništvo iz člana 289. stav 2. u vezi sa stavom 1. i članom 28. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, sve u vezi sa članom 54. istog zakona, odlučujući o žalbi branitelja optuženog M.O., izjavljenoj protiv rješenja Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 021041 21 Kv 2 od 11.02.2021. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 18.02.2021. godine donio je

R J E Š E N J E

Žalba branitelja optuženog M.O., izjavljena protiv rješenja Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 021041 21 Kv 2 od 11.02.2021. godine, odbija se kao neosnovana.

O b r a z l o Ź e n j e

Rješenjem Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 021041 21 Kv 2 od 11.02.2021. godine, prema optuženom M.O., protiv kojeg je u toku krivični postupak zbog krivičnog djela Razbojništvo iz člana 289. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ FBiH), u sticaju sa krivičnim djelom Razbojništvo iz člana 289. stav 2. u vezi sa stavom 1. i članom 28. KZ FBiH, sve u vezi sa članom 54. istog zakona, produžen je pritvor, koji može trajati najduže dvije godine nakon potvrđivanja optužnice i prije izricanja prvostepene presude, s tim da je sud obavezan svaka dva mjeseca vršiti kontrolu opravdanosti mjere pritvora, tako da po tom rješenju može trajati do 11.04.2021. godine ili do nove odluke suda. Optuženom je produžen pritvor iz razloga propisanog u članu 146. stav 1. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP FBiH).

Protiv tog rješenja žalbu je izjavio branitelj optuženog, advokat E.K. iz T. (u daljem tekstu: branitelj), zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijano rješenje preinači i prema optuženom ukine mjera pritvora, a da mu se odrede mjere zabrane iz člana 140. i 140a. ZKP FBiH ili da se ono ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Ovaj sud je ispitao pobijano rješenje u granicama žalbenih navoda branitelja i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 321. u vezi sa članom 338. ZKP FBiH, nakon čega je odlučio kao u izreci, iz sljedećih razloga:

Proizvoljni su žalbeni navodi branitelja kojima ističe da je sud povrijedio pretpostavku nevinosti u odnosu na njegovog branjenika, tako što je u obrazloženju pobijanog rješenja naveo da je optuženi učinio krivično djelo Razbojništvo iz člana 289. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, jer navode na koje branitelj u žalbi ukazuje, ne sadrži pobijano rješenje. U prilog tome je i činjenica da ni branitelj u žalbi nije ukazao u kojem dijelu obrazloženja je iznesena takva konstatacija suda. Ovaj sud nalazi da su utvrđenja prvostepenog suda iznesena na nivou osnovane sumnje da je optuženi učinio predmetna krivična djela, pa se navedeni žalbeni prigovor ocjenjuje neosnovanim.

Nadalje, imajući u vidu da je odredbom člana 151. stav 2. tačka c) ZKP FBiH propisano da nakon potvrđivanja optužnice i prije izricanja prvostepene presude, pritvor može trajati najduže dvije godine u slučaju krivičnog djela za koje je propisana kazna zatvora preko deset godina, ali ne i kazna dugotrajnog zatvora, a kako je za krivično djelo Razbojništvo iz člana 289. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH za koje se tereti optuženi, propisana kazna zatvora od najmanje 5 godina (što znači da se kao gornja granica kazne za to krivično djelo uzima opći maksimum, odnosno 20 godina zatvora), onda se neosnovanom ocjenjuje žalbena tvrdnja branitelja da je sud pogrešno odredio da pritvor može trajati najduže dvije godine nakon potvrđivanja optužnice i prije izricanja presude. Iz tog razloga, bez osnova je žalbeni prigovor da je u konkretnom slučaju trebalo odrediti da pritvor može trajati najduže jednu godinu, odnosno jednu godinu i šest mjeseci, pa time nije dovedena u pitanje pravilnost pobijanog rješenja.

Osporavajući postojanje osnovane sumnje da je optuženi učinio krivična djela za koja se tereti optužnicom, njegov branitelj u žalbi prigovara da je prvostepeni sud postojanje tog općeg uvjeta za pritvor zasnovao isključivo na iskazima svjedoka, koji su navodno prepoznali optuženog, bez ijednog materijalnog dokaza, pri čemu sud nije uzeo u obzir ni video snimak nadzornih kamera, za koji je odbrana prigovorila da se radi o nezakonitom dokazu. Smatra da se postojanje osnovane sumnje ne može zasnivati samo na iskazima svjedoka, naročito što postoje svjedoci odbrane (ne navodeći njihova imena) koji će potvrditi da se optuženi u inkriminisano vrijeme nalazio na drugom mjestu. Kako odbrana ne vodi istragu, nego nadležni tužitelj, to nije postojala mogućnost da se saslušaju navedeni svjedoci, ali će se u toku postupka, po stavu iz žalbe branitelja, dokazati da se

optuženi nije nalazio u vrijeme i na mjestu kako to zaključuje prvostepeni sud. U tom smislu ukazuje da je tužitelj u istrazi propustio pribaviti sve činjenice koje idu u prilog navedenoj tvrdnji odbrane.

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje pravilnost pobijanog rješenja.

Iz obrazloženja pobijanog rješenja slijedi da je sud svoj zaključak o postojanju osnovane sumnje da je optuženi učinio krivična djela za koja se tereti, zasnovao na iskazima svjedoka B.A., H.E., A.A. i Č.M., te nasuprot stavu iz žalbe branitelja, i na brojnim materijalnim dokazima nabrojanim na stranama 2. pasus zadnji i 3. pasus prvi pobijanog rješenja, posebno obrazloženim u daljem slijedu obrazloženja. Među tim materijalnim dokazima su i zapisnici o prepoznavanju osoba sa fotodokumentacijom, iz kojih proizilazi da su svjedokinje-oštećene B.A. i A.A., te svjedok Č.M. prilikom provođenja radnje prepoznavanja, prepoznali optuženog M.O. kao učinitelja predmetnih krivičnih djela. Ostale materijalne dokaze na koje se pozvao sud u pobijanom rješenju, ovaj sud neće ponavljati, jer se njihova sadržina, kao ni sadržina iskaza svjedoka, žalbom i ne osporava. Uostalom, sve i da je tačan žalbeni stav da se osnovana sumnja zasniva samo na iskazima svjedoka, a nije, ovaj sud ukazuje da procesni zakon ne propisuje neko univerzalno pravilo na kojim dokazima se može zasnivati osnovana sumnja, budući da sud u skladu sa principom slobodne ocjene dokaza u smislu člana 16. ZKP FBiH, kod ocjene postojanja ili nepostojanja činjenica, nije vezan ni ograničen posebnim formalnim dokaznim pravilima.

Ni žalbeni navodi da odbrana nije imala mogućnost u istrazi saslušati svjedoke iz kojih proizilazi da se optuženi u inkriminisano vrijeme nalazio na drugom mjestu, te da tužitelj nije prikupio dokaze koji idu u prilog optuženom, ne dovode u pitanje zakonitost niti pravilnost pobijanog rješenja. U tom smislu, ovaj sud nalazi da se sud u pobijanom rješenju pri ocjeni postojanja osnovane sumnje pozvao i na zapisnike o ispitivanju osumnjičenog, a sada optuženog M.O. sačinjenih u MUP TK i kod kantonalnog tužitelja. Iz tih zapisnika proizilazi da se osumnjičeni prilikom ispitivanja, samo izjasnio da nije učinio krivična djela koja mu se stavljaju na teret, a nije tvrdio da se u inkriminisano vrijeme nalazio na drugom mjestu i da neko od svjedoka to može potvrditi, a što bi tužitelj bio dužan provjeriti. Nadalje, u vezi prednjih žalbenih prigovora, ovaj sud ističe da je branitelj imao mogućnost u smislu člana 64. stav 1. ZKP FBiH predložiti tužitelju saslušanje određenih svjedoka na okolnost alibija optuženog, jer je navedenom odredbom propisano, da branitelj mora, zastupajući osumnjičenog, odnosno optuženog, preduzimati sve neophodne radnje u cilju utvrđivanja činjenica, prikupljanja dokaza koji idu u korist osumnjičenog, odnosno optuženog, kao i zaštite njihovih prava. Obzirom da u žalbi nije ukazano da je odbrana optuženog predlagala tužitelju saslušanje određenih svjedoka, odnosno prikupljanje dokaza koji idu u prilog optuženom, to se suprotni žalbeni navodi, kao paušalni, od strane ovog suda nisu mogli ni ispitati.

Osim toga, okolnost što se protiv optuženog vodila istraga za tri krivična djela, a što je u optužnici jedno od tih krivičnih djela izostalo, nema nikakvog uticaja na pravilnost zaključka o postojanju osnovane sumnje u odnosu na krivična djela za koja se optuženi tereti potvrđenom optužnicom. Nejasan je žalbeni navod da sud nije zasnovao osnovanu sumnju na video zapisima nadzornih kamera, jer je odbrana istakla prigovor zakonitosti, obzirom da se i o tome očitovao sud u pobijanom rješenju, pa nije jasno kako taj dokaz na kome se i ne zasniva osnovana sumnja, dovodi u pitanje postojanje općeg uvjeta za pritvor.

Kako je sud analizom dokaza na koje se pozvao u pobijanom rješenju naveo jasne i dovoljne razloge na kojima je zasnovao svoj zaključak o postojanju osnovane sumnje, a koji se konkretnim žalbenim navodima i ne osporavaju, ne može se prihvatiti žalbeni prigovor branitelja da je to rješenje zasnovano na pretpostavkama. Nadalje, bez osnova je žalbena tvrdnja da je u pobijanom rješenju bilo potrebno navesti konkretne činjenice i okolnosti iz kojih proizilazi da je njegov branjenik učinio predmetna krivična djela, jer se u rješenju o pritvoru ne utvrđuje da je osumnjičeni/optuženi učinio krivično djelo, nego da je osnovano sumnjivo da ga je učinio, kao što je u konkretnom slučaju i postupio prvostepeni sud.

Osporavajući postojanje posebnog pritvorskog osnova iz člana 146. stav 1. tačka c) ZKP FBiH na strani optuženog, njegov branitelj u žalbi ističe da u pobijanom rješenju nisu navedeni valjani razlozi koji opravdavaju produženje pritvora po tom zakonskom osnovu. Pri tome se poziva na više odluka Ustavnog suda BiH i odluka ovog suda u kojima je iznesen stav da zaključak o postojanju opasnosti od ponavljanja krivičnog djela mora biti potkrijepljen naročitim i konkretnim, a ne apstraktnim i teorijski mogućim okolnostima koje opravdavaju takvu bojazan. Što se tiče ranije osuđivanosti njegovog branjenika, smatra da se ta okolnost nije mogla cijeniti u postupku odlučivanja o produženju pritvora, nego da ona ima značaja kod odmjeravanja kazne. Ukazuje i to, da ranije osude nisu istovrsne sa predmetnim krivičnim djelima i da su neke od osuda trebale biti brisane.

Ni ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijanog rješenja proizilazi da je prvostepeni sud najprije utvrdio da je ispunjen objektivni uvjet za produženje pritvora iz osnova člana 146. stav 1. tačka c) ZKP FBiH, koji se odnosi na visinu zapriječene kazne, te da na strani optuženog i dalje egzistiraju naročite okolnosti koje opravdavaju bojazan od ponavljanja krivičnog djela u slučaju njegovog puštanja na slobodu. Prema stavu prvostepenog suda, te naročite okolnosti se ogledaju u ranijoj višestrukoj osuđivanosti optuženog, obzirom da je do sada osuđivan 19 puta, među kojima su najbrojnije osude za krivična djela protiv imovine (krivična djela Prijevара iz člana 294. stav 1. KZ FBiH, Iznuda iz člana 290. stav 1. KZ FBiH i Teška krađa iz člana 287. stav 1. tačka a) KZ FBiH), koja su učinjena s ciljem pribavljanja protivpravne imovinske koristi, kao što su i konkretna krivična djela za koja se protiv njega vodi krivični postupak, a koja u sebi konzumiraju upotrebu sile i prijetnje

nožem oštećenim da će izravno napasti na njihov život ili tijelo, za koja je optuženi osnovano sumnjiv da ih je učinio. Iz toga je sud zaključio da je optuženi iskazao upornost i odlučnost u činjenju krivičnih djela protiv imovine, na kojeg mnogobrojne osude, pa ni one na kaznu zatvora, nisu preventivno djelovale da prestane sa činjenjem krivičnih djela. Pored toga, sud je cijenio i to da je optuženi osnovano sumnjiv da je predmetna krivična djela učinio u relativno kratkom vremenskom periodu od deset dana, što je doveo u vezu sa prethodno istaknutim okolnostima, pa zaključio da sve te okolnosti predstavljaju naročite okolnosti koje opravdavaju bojazan da će optuženi, ukoliko bi bio pušten na slobodu, ponoviti krivično djelo za koje se može izreći kazna zatvora od tri godine ili teža kazna i da su time ispunjeni svi uvjeti za produženje pritvora iz člana 146. stav 1. tačka c) ZKP FBiH.

I ovaj sud nalazi da su razlozi na koje se pozvao prvostepeni sud, dali dovoljno osnova za zaključak o postojanju navedenog pritvorskog osnova na strani optuženog, pa se nasuprot stavu iz žalbe, zaključak o postojanju iteracijske opasnosti ne zasniva na pretpostavkama, niti na apstraktnim i teorijski mogućim okolnostima. Stoga pozivanje branitelja na više odluka Ustavnog suda BiH i odluka ovog suda, nije primjenjivo na konkretan slučaj. Nadalje, iako branitelj žalbom ne osporava utvrđenje suda zasnovano na podacima iz kaznene evidencije za optuženog u pogledu vrste krivičnih djela za koja je optuženi ranije osuđivan (koja su citirana u pobijanom rješenju), ističe da nisu u pitanju istovrsna krivična djela, što se od strane ovog suda ocjenjuje neosnovanim, jer se radi o krivičnim djelima iz grupe krivičnih djela protiv imovine. Obzirom da je sud raniju osuđivanost optuženog cijenio u kontekstu njegove ličnosti, koja je relevantna za ocjenu postojanja naročitih okolnosti u smislu odredbe člana 146. stav 1. tačka c) ZKP FBiH, suprotni žalbeni navodi branitelja su neprihvatljivi. I na kraju, ovaj sud cijeni paušalnom žalbenu tvrdnju da su neke od osuda u odnosu na optuženog trebale biti brisane, jer nije navedeno koje su to od osuda i zašto smatra da su bili ispunjeni uvjeti za njihovo brisanje, jer za to moraju biti ispunjeni uvjeti propisani u članu 125. KZ FBiH. Iz tih razloga, neosnovano se žalbom branitelja osporava pravilnost pobijanog rješenja u odnosu na zaključak da su ispunjeni svi propisani uvjeti za produženje pritvora optuženom zbog postojanja iteracijske opasnosti.

Imajući u vidu da je prvostepeni sud razmotrio mogućnost izricanja blažih mjera optuženom umjesto mjere pritvora i naveo razloge zbog kojih smatra da ta mogućnost ne postoji, a koji razlozi žalbom nisu osporeni, paušalnom se ocjenjuje žalbena tvrdnja branitelja da bi se ista svrha mogla postići i mjerama zabrane iz čl. 140. i 140a. ZKP FBiH.

Iz navedenih razloga je ovaj sud, na osnovu člana 337. stav 3. ZKP FBiH, donio rješenje kojim je žalbu branitelja optuženog M.O. odbio kao neosnovanu.

Zapisničar
Herić Senka, s.r.

Predsjednica vijeća
mr Dodik Božidarka, s.r.